

Vänsterpress om Rojava, Turkiet, Syrien och stormakterna – oktober 2019

Turkiet fortsätter sin militära offensiv i norra Syrien (Rojava). USA har dragit tillbaka sina militära förband och ryssarna har tagit över deras övergivna baser. Kurderna har slutit avtal med Assad som skickat syriska armén till Rojava.

Tidigare artikelsamlingar om den turkiska attacken på de syriska kurderna: [Vänsterpress om Turkiets angrepp mot kurderna i Syrien – oktober 2019](#).

Martin Fahlgren 18/10 2019

Innehåll

Arbetaren	1
<i>"EU:s flyktingavtal med Turkiet har gett Erdoğan ett trumfkort"</i>	1
<i>I grunden ligger fjentligheten mot kurdisk autonomi</i>	2
Internationalen	3
<i>Den pragmatiska vägen mot katastrofen bondeoffret</i>	3
<i>Trump hugger den nationella rörelsen i ryggen</i>	4
Offensiv	6
<i>Bygg solidariteten med kurdernas kamp mot Turkiets krig</i>	6
Proletären	10
<i>Dags att lämna Syrien åt det syriska folket</i>	10

Arbetaren

”EU:s flyktingavtal med Turkiet har gett Erdoğan ett trumfkort”

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 16/10 2019

Turkiets invasion i de kurdiskt styrda delarna av Syrien har skapat stor upprördhet runtom i världen. Experter som *Arbetaren* talat med menar regeringsreaktionerna i väst kommit för sent för att inverka på Turkiets planer.

Det dröjde bara ett drygt dygn från det att USA:s president Donald Trump meddelade att de amerikanska styrkorna skulle dra sig tillbaka till dess att det turkiska anfallet mot norra Syrien var ett faktum. FN rapporterar om 100 000 flyktingar som inte har någonstans att ta vägen. Flera civila har redan dödats av turkiska legosoldater inne i det som nyligen var den kurdiskt självstyrande regionen, känd som Rojava.

Stora delar av omvärlden har reagerat starkt och flera demonstrationer har hållits i protest mot både Donald Trumps politik och Natolandet Turkiets anfall. Ändå tycks ingenting än så länge stoppa den turkiske presidenten Recep Tayyip Erdoğan och hans regim.

– Utvecklingen är oerhört oroande men tyvärr väldigt väntad. Det är så många stormakter som har intresse i den här konflikten men för kurderna och övriga minoriteter i området handlar frågan om liv och död, säger Anna Sundström, generalsekreterare för Olof Palme internationella Center, till *Arbetaren*.

Oron är nu stor för en etnisk rensning och ett folkmord i området, där kurderna med hjälp av sina forna allierade USA nyligen besegrade terrororganisationen IS.

Anna Sundström menar att en av anledningarna till den snabba turkiska attacken är att president Erdoğan är pressad på hemmaplan. En fallande ekonomi och ett minskat politiskt stöd för de styrande gör att en krigsinsats kan vända blickarna från de inrikespolitiska problemen, menar hon. Samtidigt är Anna Sundström besviken på EU, trots den senaste tidens fördömanden.

– EU måste visa mer handlingskraft och vidta andra typer av åtgärder än att bara fördöma. EU:s flyktingavtal med Turkiet har gett Erdoğan ett trumfkort, men nu måste det till sanktioner och att EU vågar stå upp för de mänskliga rättigheterna.

Anna Sundström menar också att EU borde agerat tidigare, då turkiska anfallsplanerna mot kurderna i norra Syrien knappast varit okända för omvärlden.

Samtidigt kommer också nya rapporter om hur turkisk militär slår till allt hårdare mot kurdiska mål inne i själva Turkiet.

Är det kurdiska självstyret i norra Syrien krossat i och med invasionen?

– Många menar att drömmen om ett demokratiskt och autonomt Rojava nu är krossad. Men jag hoppas att det finns möjlighet att bygga upp det som har förstörts igen. Men återigen, hade omvärlden reagerat mot Turkiet tidigare hade det här kanske inte skett, säger Anna Sundström.

Joel Ahlberg, som är Syrienexpert vid svenska Folke Bernadotteakademin, menar att läget i regionen nu är ytterst osäker. Han tycker bland annat att Nato visat en förstående inställning till medlemslandet Turkiets invasion och tror inte att omvärldens protester kan hejda den pågående attacken.

– Jag är ytterst tveksam till att ett externt tryck kan få Turkiet att backa i det här, säger Joel Ahlberg till *Arbetaren*.

Samtidigt uppmanar kurderna i Rojava omvärlden att fortsätta sina protester och sätta press på Turkiet för att få Erdoğan att dra tillbaka sina styrkor.

I grunden ligger fientligheten mot kurdisk autonomi

Joakim Medin

Arbetaren 16/10 2019

Bakom Turkiets president Erdoğan's anfall mot Rojava står både turkiska inrikespolitiska faktorer och det faktum att det kurdiska självstyret i Syrien utmanat Turkiets etnonationalistiska modell. Västvärlden med USA i spetsen har blundat för allt detta, och nu kastas de utnyttjade kurderna åt vargarna.

Sedan president Donald Trump beslutade att dra tillbaka USA:s militära styrkor från Rojava, det kurdiska självstyret i norra Syrien, har det syriska krigets schackbräde av olika maktkamper skakats om i grunden. Turkiet har invaderat Rojava och de desperata kurderna har bjudit in den syriska Assadregimen för att få hjälp. Nu står hela det kurdiska frihetsprojektets framtid på spel.

Det ska först och främst sägas att Turkiets agerande inte alls kommer som en överraskning. President Recep Tayyip Erdoğan har i årtal hotat att utplåna Rojava. Dels för att förbättra sin egen popularitet bland turkiska väljare, dels för att Rojavas väpnade YPG-styrkor har band till den kurdiska PKK-gerillan, den gamla ärkefienden som krigat mot den turkiska staten sedan 1984 för att uppnå kurdiska rättigheter och autonomi.

Men också för att Turkiet precis som flera länder i Mellanöstern vilar på en etnonationalistisk modell. Alla invånare ska vara turkar och kurderna förnekas rätten till modersmålsundervisning i skolan och till demokratisk kulturutövning, de tillåts inte driva egna språkskolor med mera.

I Rojava är allt detta tvärtom tillåtet. Självstyret har i årtal inspirerat den kurdiska parlamentariska och civila rörelsen i Turkiet, med oppositionspartiet HDP i spetsen, som har organiserat sig mot Erdoğan.

Därför har Erdoğan beordrat en attack mot Rojava, trots omvärldens protester och alla risker det medför. Erdoğan visade en likadan aggression mot Kurdistanregionen i Irak när dess ledare 2017 arrangerade en folkomröstning för självständighet, trots att detta styre vanligtvis är Turkiets bundsförvant. I grunden handlar det om en fientlighet mot kurdisk autonomi.

Men den pågående attacken har till sist blivit möjlig enbart tack vare den amerikanska reträtten. Och inte heller USA:s agerande kommer som en särskilt stor överraskning för den som följt supermaktens agerande. Både under Obama och Trump har USA spelat ett politiskt spel där man sökt balansera mellan att alliera sig med kurderna mot IS och att behålla sin 70 år gamla Natoallians med Turkiet. Man har konstant hävdad att Rojava inte alls hänger samman med eller påverkar den större kurdisk-turkiska konflikten.

Ett praktexempel på detta politiska spel syntes när kurderna under hösten 2015 utropade de Syriska demokratiska styrkorna (SDF), den allians som YPG fortfarande ingår i tillsammans med kristna och arabiska vapenkamrater. Kurderna bytte egentligen bara namn på en redan existerande allians och bara några timmar senare levererade USA 50 ton ammunition och vapen till Rojava. Men för att inte reta upp Erdoğan sade man att det endast var de kristna och arabiska grupperna som mottagit leveransen, inte kurderna. USA påstod vidare att man inte alls var involverat i utropandet av SDF, trots att det så uppenbart förhöll sig så.

Nu har detta politiska spel tagit slut. Trump gav grönt ljus till en turkisk attack mot de kurder som under några år var hela västvärldens bästa vänner, när de kunde agera fotsoldater i kampen mot de fruktansvärda IS-jihadisterna. Så fort den kampen till synes var över, kastades kurderna åt vargarna.

Internationalen

Den pragmatiska vägen mot katastrofen bondeoffret

Ledare

Internationalen 17/10 2019

- ▶ **Katastrof förklädd till realism**
- ▶ **Kväser det sociala innehållet**
- ▶ **Vänstern behöver längre perspektiv**

När en progressiv rörelse blir klämd mellan stormakter, så som vi nu ser ske i norra Syrien, hur bygger vi solidaritet och hur skall vi egentligen förhålla oss inför desperata beslut som samtidigt ser ut att leda till kommande katastrofer? Alla beväpnade konflikter övergår förr eller senare i ren pragmatism där fiendens fiendes fiende av nödvändighet får behandlas som vän och där allianser formas på allt kortsiktigare grunder. Till sist är det bara vapenmakten som avgör och allt politiskt innehåll skjuts på framtiden, eller helt i sank.

Detta vet förstås diktatorer om, det var därför Assad så snabbt eskalerade den sociala revolutionen 2011 till ett inbördeskrig. Det är också därför som diverse stormakter, med allt annat än varma känslor för dubbelmakt och gräsrotsdemokrati, blandar sig i med stöd åt den ena eller den andra väpnade gruppen. I realpolitiken offras inte bara människor som bricker, där mördas också alla ideal och drömmar om en annan ordning.

Men vår samtid tycks drabbad av en omfattande politisk blindhet där pragmatisk kortsiktighet misstas för realism. Det är sådan ”pragmatism” som får socialdemokratiska politiker att rasera den politik som alltid har varit deras eget politiska existensberättigande i tron om att det är den enda möjliga vägen framåt. Är fokus kort nog kan du ignorera vilken annalkande fara som helst.

Journalisten Magda Gad använder nu Expressens spalter (15/10) för att deklarerera att Assad plötsligt blivit vägen till fred och stabilitet i Syrien. Med ”Mellanösterns starka ledare” /.../ ”vet man vad man får och har att förhålla sig till”, konstaterar Gad och väljer helt enkelt att inte berätta om vilken roll den syriska regimen spelade när IS etablerade sig som en militärmakt i inbördeskriget. Det är förstås lätt att uppröras över en så revisionistisk analys som Gad gör sig skyldig till, men hon har gett oss ett bra exempel på vilken fullständig idioti och katastrofpolitik som kan förkläs till pragmatism. Uteslut allt annat än de absolut sämsta alternativen och en diktator som bombar sönder sitt eget land framstår som garanten för fred. Det ”möjligas politik” i en reaktionär tid kommer alltid att vara en reaktionär politik.

Det kommer alltid att framstå som mer pragmatiskt att göra sig beroende av en större spelare, vilket innebär att det alltid kommer att framstå som realistiskt att undergräva själva det fundament som gjorde striden värd att ta. Så agerade Fria syriska armén när den gjorde sig beroende av Turkiet, vilket drev en kil mellan arabisk och kurdisk opposition och kurdiska styrkor till att sluta vapenvila med den syriska regimen. Varje val framstod i stunden som det realistiska. Vi som inte befinner oss i stridens hetta måste ha längre och mer kritiska perspektiv än så.

Vi måste självklart protestera mot Turkiets invasion av Rojava idag, liksom vi kommer att protestera när regimen i Damaskus slår ned mot kurderna imorgon. Det gör nytta. Utan mo-

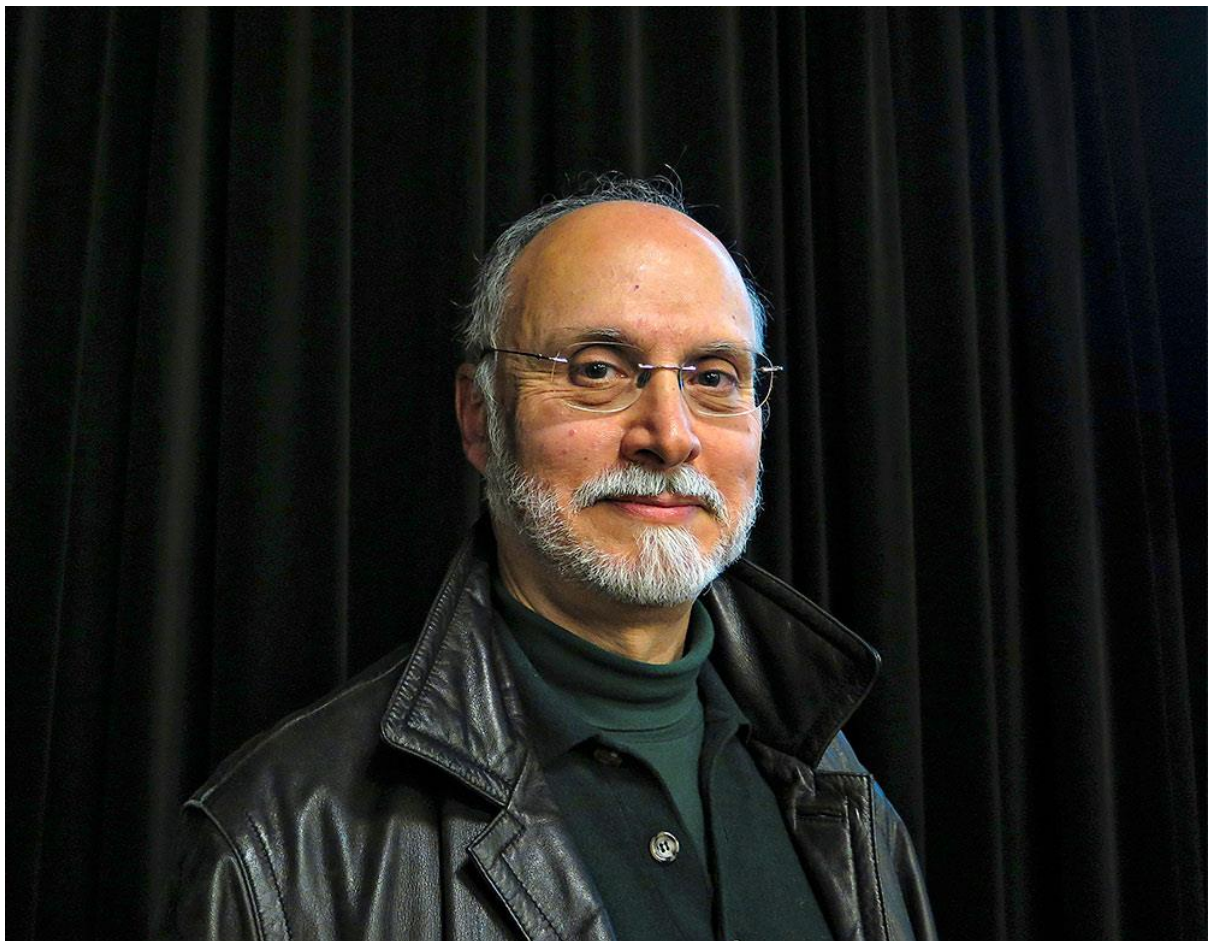
biliseringar är det mycket möjligt att Sverige aldrig kommit sig för att avbryta vapenexporten till Turkiet. Politiskt måste vi dock vara mer långsynta. För tvärtom vad Magda Gad tror så finns det inget stabilt med den syriska regimen. Ingen trygg patriark kommer med fast hand att leda Syrien till en period av fred och återuppbyggnad. Alla de sociala orsaker som satte igång revolutionen 2011 kommer att finnas kvar så länge regimen och realpolitiken ser ut som den gör. Den som ger sitt stöd åt det minst onda idag kommer plötsligt att vakna upp på fel sida av historien.

Trump hugger den nationella rörelsen i ryggen

Gilbert Achcar

Internationalen 17/10 2019

Från ett verkligt anti-imperialistiskt perspektiv ska alla imperialistiska trupper dras tillbaka från Syrien, både de israeliska trupper som sedan 1967 ockuperar Golanhöjderna i Syrien, de iranska trupper som nyligen placerats ut, och de ryska, amerikanska och turkiska trupperna, för att bara nämna några. Men ett ensidigt amerikanskt tillbakadragande tillsammans med inbjudan till Turkiet att ta över, för att på så sätt ge det fria händer att krossa den kurdiska rörelsen, är inte på något sätt progressivt. Det skriver Gilbert Achcar.



Gilbert Achcar. Foto: Emma Lundström

I ännu ett skamlöst exempel på sin nyckfulla natur, politiska oansvarighet och likgiltighet för människor, förkunnade USA:s president Donald J Trump plötsligt den 6 oktober, efter ett telefonsamtal med Turkiets president Recep T Erdoğan, att han hade beordrat ett tillbakadragande

av de amerikanska trupper som är stationerade i nordöstra Syrien (totalt nästan ettusen soldater). Dessa trupper har funnits där som stöd till de Syriska demokratiska styrkorna (SDF), en multietnisk koalition under ledning av de kurdiska trupperna i Folkets försvarsenheter (YPG) under kampen mot den så kallade Islamska staten (IS, även känd som ISIS).

De syriska kurderna och deras allierade har betalat ett högt pris för denna kamp, och har ådragit sig mer än 10.000 dödsoffer. De bidrog till att tygla och slå tillbaka IS på syriskt område. De är också tveklöst de mest progressiva, om inte de enda progressiva, av alla väpnade styrkor som är aktiva på syriskt territorium, i synnerhet vad gäller kvinnans ställning och roll. Och ändå har den turkiska regeringen konsekvent betecknat dem som "terrorister", på grund av deras nära relationer till Kurdistans arbetarparti (PKK), den viktigaste kraft som är aktiv i det av Turkiet dominerade kurdiska territoriet.

Den turkiska regeringen är känd för att ha blundat för Islamiska statens bildande i Syrien (den misstänks till och med för att ha underlättat uppbyggnaden), och ser den kurdiska nationella rörelsen som det främsta hotet. 2016 invaderade den en del av norra Syrien (Afrin) för att bryta YPG:s kontroll över det området, och den ockuperar det fortfarande. Den har ända sedan dess hotat att invadera nordöstra Syrien (västra Kurdistan, även känt som Rojava), och har bara avskräckts från det tack vare närvaron av amerikanska trupper jämte SDF.

Telefonsamtalet den 6 oktober mellan den amerikanska och turkiska presidenten är inte den första gången Erdoğan har försökt pressa Trump att dra tillbaka de amerikanska trupperna och på så sätt öppna vägen för turkiska trupper att invadera resten av det kurdiska territoriet i Syrien, och inte heller första gången Trump tillkännager att han har beslutat sig för att göra Erdoğan till viljes. Förra gången var för ett år sedan, vilket ledde till att förre försvarsministern, Jim Mattis, avgick. Det återspeglar den amerikanska militärens motvilja mot att genomföra något som helt uppenbart är ett "hugg i ryggen" på sina allierade (det var så SDF:s talesperson beskrev det på ett träffande sätt) och Pentagons berättigade farhågor för att ett turkiskt anfall kan ge IS nytt liv, och skapa ett kaos som Iran kommer att försöka utnyttja för att fullborda sin kontroll över det enorma område som sträcker sig från Irans eget territorium via Irak till kustområdena i Syrien och Libanon.

Ansatt av till och med sina republikanska anhängare, backade Trump i slutet av förra året. Men den här gången fullföljde han sitt löfte till Erdoğan, och svarade sina kritiker, som beskyller honom för att förråda värdefulla allierade under kampen mot IS, genom att hävda att han i sin självpåtagna "stora och oöverträffade vishet" skulle "utplåna" Turkiets ekonomi om de turkiska trupperna överskred några vaga, odefinierade gränser under sin invasion av nordöstra Syrien.

Det kan inte råda någon som helst tvekan om Donald Trumps motiv. Den amerikanska presidenten är inte pacifist eller mot att hans land genomför militära äventyr utomlands. Han är en ståndaktig anhängare av det blodiga krig som förs i Jemen av en koalition som leds av hans mordiske vän, den saudiske kronprinsen. Och han uttryckte stor beundran för den amerikanska militärbasen i Irak som han besökte i december förra året, och förklarade hur viktig den är för USA.

För en man som under sin förra presidentkampanj förkunnade att USA skulle ta kontroll över Iraks oljefält och exploatera dem till sin egen fördel, är anledningen helt uppenbar: Trump anser att USA:s militär bara ska engagera sig i territorier där det finns klara ekonomiska intressen för hans land (och för hans egna intressen kan man tillägga, i vetskap om att han är den president i USA:s historia som har gått längst i att blanda ihop privata affärer med offentliga angelägenheter). Enligt Trumps uppfattning är Irak, det saudiska kungadömet och andra oljemonarkier vid Persiska viken utmärkta ställen att placera ut USA:s militär på, till skillnad från fattiga länder som Afghanistan och Syrien.

I ett verkligt anti-imperialistiskt perspektiv, som grundar sig på folkets rätt till självbestämmande, ska alla imperialistiska och rovgiriga trupper dras tillbaka från Syrien, både de israeliska trupper som sedan 1967 ockuperar Golanhöjderna i Syrien, eller de iranska trupper som nyligen placerats ut och deras regionala ombud, eller de ryska, amerikanska och turkiska trupperna, för att bara nämna några av huvudpersonerna. Ett ensidigt amerikanskt tillbakadragande tillsammans med inbjudan till Turkiet att ta över, för att på så sätt ge det fria händer att krossa den kurdiska nationella rörelsen, är inte på något sätt progressivt eller pacifistiskt: tvärtom.

De två främsta progressiva kandidaterna till nästa års presidentval har förstått vad som står på spel och reagerade den 7 oktober på liknande sätt på Donald Trumps tillkännagivande.

Senator Bernie Sanders twittrade: ”Jag har sedan länge ansett att USA på ett ansvarsfullt sätt måste avsluta våra militära ingripanden i Mellanöstern. Men Trumps plötsliga tillkännagivande att dra tillbaka trupperna från norra Syrien och stödja Turkiets anfall är helt oansvarigt. Det kommer troligen att leda till mer lidande och instabilitet.”

Senator Elizabeth Warren twittrade: ”Jag är för att dra tillbaka våra trupper från Syrien. Men president Trumps obetänksamma och oplanerade tillbakadragande undergräver våra partners och vår egen säkerhet. Vi behöver en strategi för att få slut på denna konflikt, inte en president som man kan få att svänga med ett telefonsamtal.”

Den blodtörstiga turkiska invasionen av nordöstra Syrien måste upphöra. Den turkiska regeringens allierade i NATO delar ansvaret för detta angrepp. De måste upphöra med sitt militära stöd till Ankara, införa ekonomiska sanktioner mot den turkiska regeringen tills den drar tillbaka sina trupper från Syrien, och förse den kurdiska rörelsen med de vapen den behöver för att bekämpa Turkiets invasion av sitt territorium.

Tidigare publicerad i *International Viewpoint*
Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Bygg solidariteten med kurdernas kamp mot Turkiets krig

Arne Johansson

Offensiv 16/10 2019

syriskkurdiska styrkorna i YPG (Folkets skyddsgrupp) och deras nära allierade i SDF (Syriens demokratiska styrkor) i kriget mot IS utan skydd av USA:s flyg mot Erdoğan's flygbombningar och en övermäktig turkisk invasion i nordöstra Syrien. Detta har inte bara lett till en växande humanitär katastrof med hundratals döda och enligt kurdiska uppgifter 275 000 civila, inklusive 70 000 barn, på flykt från striderna mot okända mål. Det kan också bli början till slutet för det regionala självstyret i Rojava, sedan deras ledare inför hotet av ett turkiskt blodbad har sett sig tvingade att söka skydd från den syriska armén.

Trump's plötsliga besked att i sin ”överlägsna visdom” dra bort USA:s styrkor från området kom uppenbarligen som en total överraskning för YPG och SDF, som in i det sista tycks ha förlitat sig på att den välvilja de mötte i kriget mot IS skulle bestå. Turkiets inmarsch har också underlättats av att USA under det senaste året har lyckats övertala sina ”allierade” kurder att kompromissa med turkiska ”säkerhetskrav” genom att överge sina tidigare befästningar längs gränsen till Turkiet.

Ställda inför Trump's ”knivhugg i ryggen” och larmet från det turkiska bombardemanget träffades så under påpasslig rysk medling ett dramatiskt avtal med den syriska Assadregimen.

Enligt de kurdiska ledarna handlar det ”bara” om militära frågor, än så länge måste det tilläggas.



Världen runt har solidaritetsdemonstrationer avlöst varandra och fler kommer att äga rum även till helgen (Foto: Natalia Medina).

USA:s plötsliga tillbakadragande från nordöstra Syrien har i ett slag ställt de

I ett uttalande säger SDF är det är den syriska regeringens ”plikt att skydda landets gränser och bevara Syriens suveränitet, så att den syriska armén kommer fram och posterar sig vid den syrisk-turkiska gränsen för att hjälpa SDF att stoppa denna aggression och befria de områden som har besatts av den turkiska armén och dess lejda legosoldater”.

Att ett val ”mellan hammaren och stödet” skulle kunna uppstå har de kurdiska organisationerna heller inte varit omedvetna om. ”Vi litar inte på deras löften och vi har vetat att vi måste göra mycket smärtsamma kompromisser med Moskva och Bashar al-Assad om vi börjar samarbeta med dem, men om vi måste välja mellan kompromisser och ett folkmord på vårt folk, väljer vi helt säkert livet för vårt folk”, kommenterar SDF:s överbefälhavare Mazlum Abdi det militärpolitiska lappkastet i USA-tidskriften Foreign Policy.

Den syriska armén har mycket snabbt ryckt fram till nyckelpositioner i norra och östra Syrien som Tel Tamer, Ain Issa (där en turkisk räd på måndagen resulterade i en massflykt av IS-familjemedlemmar) och nu även den strategiskt centrala staden Manbij, mitt framför näsan på Turkiets jihadistiska frikårer i den nu så kallade Syriska nationella armén. Hur den turkiska framryckningen påverkas av detta, lär visa om Erdogan alls kan förmås att kompromissa eller ej.

På hemmaplan har Erdoğans krig lyckats piska upp ett patriotiskt rus, som har manifesterats i hyllningar vid gränsen till de turkiska soldaterna, givakt-hälsningar från turkiska fotbollsspelare och parlamentariskt stöd från alla större partier utom det vänster- och kurdstödda HDP. Sedan den turkiska högsta domstolen hotat alla kritiker av kriget med åtal för stöd till terrorister förbereds också redan ett åtal mot en ledande CHP-politiker i Istanbul som vågat säga att kriget är ”orättfärdigt” och ”riktat mot kurder”.

Erdoğan har också hittills föraktfullt avvisat alla protester från de både amerikanska och europeiska politiker som nu likt Sveriges nya utrikesminister Ann Linde tvär sina händer och

liksom Trump själv trappar upp sina vädjanden om ”återhållsamhet” till krav på eld upphör och förhandlingar, stoppade vapenleveranser och hot om vissa sanktioner. Men när Erdoğan nu till synes ställs inför valet att hejda sig en aning eller att utlösa ett än mer förödande krig med ett ryskstött Syrien är insatserna större.



Bomberna faller över de kurdiska områdena. Stoppa kriget nu! (Foto: Orhan Erkilic, Wikipedia CC)

När denna artikel skrivs på den turkiska inmarschens sjunde dag fortsätter de turkiska styrkorna och deras lierade att rycka fram i landsbygdsområden med främst arabisk befolkning, särskilt längs det 45 km breda gränssnittet mellan Tal Abyad och det väl befästa Ras al-Ain, som Turkiet trots hårda strider inte har lyckats inta. Samtidigt tycks ett relativt lugn när detta skrivs råda både i Manbij och i kurdiska kärnområden som Kobane inte långt därifrån och Qamishli längre österut, där även syrisk militär befinner sig.

Den turkiska Erdoğan-regimens öppet uttalade mål är att rensa en 32 kilometer djup säkerhetszon från det kurdiska YPG som han kallar PKK-lierade terrorister (PKK har i årtionden fört en periodvis väpnad kamp i Turkiet) längs hela gränsområdet från floden Eufrat till den irakiska gränsen.

Till detta område vill han också hänvisa uppåt två miljoner av de 3,6 miljoner syrisk flyktingarna i Turkiet. Men hans viktigaste mål bakom allt detta är, precis som CWI i Turkiet säger, att knäcka kurdernas demokratiska rättigheter och förhoppningar om en självstyrande region både i Syrien och Turkiet.

Allt tyder på att den ryska Putin-regimen precis som Trump har varit mycket väl informerad i förväg om Turkiets planer. I ett försök att dementera att den turkiska offensiven skulle ha varit godkänd i förväg av Moskva har Putins Syriensändebud Alexander Lavrentiev kallat den ”oacceptabel”, men bekräftat att Ryssland medlat avtalet om den syriska arméns framrykning med de kurdiska styrkorna.

Putins ”röda linje” gentemot den turkiska invasionen tycks vara att Erdoğan håller fast vid sitt löfte om att inte inleda en permanent ockupation, samtidigt som han försöker få turkiskt godkännande till den ryska fredsplan som återger Assad-regimen full kontroll över hela Syrien och samtidigt avvärjar de kurdiska styrkorna.

Relationerna mellan Rojavas ledare och den blodbesudlade Assad-regimen i Damaskus har hela tiden balanserat på en spänd lina, men inte varit helt bottenfrusna. De kurdiska styrkorna har under det åtta år långa syriska krig som följde efter den arabiska vårens legitima massprotester lyckats hålla sig utanför det sekteristiska blodbad som snabbt utvecklades till ett mindre världskrig i ett land.

De har (liksom också PKK i Turkiet) begränsat sina politiska krav till en regional konfederation inom Syrien och avstått från att kräva en egen statsbildning. De har också valt att aldrig angripa den syriska armén (och vice versa), samtidigt som ett par syriska militära poster har funnits kvar i Rojava (varav den största i den största kurdiska staden Qamishli), handelsförbindelserna har upprätthållits och en viss samordning har skett i kriget mot IS.

Det syriska krigets utveckling har också satt punkt för Erdoğan's förhoppning om att besegra Assad-regimen och tillsätta en turkisk vasall i Damaskus, samtidigt som Erdoğan och Assad har gemensamma intressen av att så tydligt som möjligt kväsa kurdernas kamp för regionalt självstyre, uppbackad av en egen säkerhetsstyrka. För Erdoğan handlar det också om att försöka stärka sin försvagade ställning på hemmaplan – kriget mot kurderna är också ett krig mot den inhemska oppositionen.

Det är möjligt att den turkiska invasionen kan förmå att stanna upp vid en tillsvidare-ockupation av en del av gränsområdet, dit Erdoğan också vill hänvisa en hel del arabiska flyktingar för att ändra den demografiska sammansättningen, om den syriska armén samtidigt lyckas etablera en kontroll av övriga gränsområden.

Att ryska källor sägs förvänta sig att Turkiet börjar bromsa upp sin invasion och att Erdoğan viftat bort farhågorna om en militär konflikt med Syrien i Kobane (som han enligt USA:s vicepresident Pence till och med har lovat Trump att inte inta och uttalat att ”i Kobane med Rysslands positiva agerande, tycks det inte bli något problem”), kan tyda på något sådant.

Det är samtidigt svårt att föreställa sig att Assad skulle ha vågat flytta fram sina styrkor till så strategiska gränsområden som dessa om han inte fått ryska vinkar om att de inte ska attackeras av det turkiska flyget.

En nyckelfråga blir i så fall om de kurdiska organisationerna tillåter YPG och SDF att upplösas eller att anslutas till den syriska armén, möjligen i utbyte mot erbjudanden om ett avväpnat och urvattnat regionalt eller lokalt självstyre.

Detta är något som föreslagits i tidigare förhandlingar av såväl Ryssland som FN-representanter och USA och som inte blankt har avvisats av Assad-regimen (men desto mer kategoriskt av Turkiet och syriska oppositionsgrupper). Men varje antidemokratisk överenskommelse som påtvingats kurderna måste avvisas.

I kampen för nationella, demokratiska och sociala rättigheter, i försvaret av Rojava, kan kurderna bara lita till sin egen styrka och solidariteten från arbetare och förtryckta världen över.

Samtidigt vilar såväl Assads som Erdoğan's auktoritära styren på lösan sand, i Syriens fall på ett land i ruiner och i Turkiets fall på ett undertryckt motstånd mot ett land i växande ekonomisk, social och politisk kris.

På kort sikt försvårar den nationella hysteri som kriget piskat upp liksom de mycket kraftigt begränsade demokratiska rättigheterna i Turkiet en stark antikrigsrörelse i hemlandet, medan den kurdiska diasporan världen runt går i spetsen för internationella protester.

Men detta kommer att förändras i takt med att invasionens färd, som till exempel den kallblodiga avrättningen och IS-liknande skändningen av den kvinnliga kurdiska politikern

Hevrin Khalaf, och Erdoğan's verkliga syften blir mera kända och solidariteten med kurdernas kamp växer.

RS och Offensiv kräver:

- Stoppa Erdoğan's krig – solidaritet med Rojavas kämpande kurder och Syriens förtryckta folk och flyktingar.
- Bojkotta den turkiska regimen – internationella fackliga bojkotter mot all handel med den turkiska krigsmaskinen. Solidaritet med alla kurdiska och turkiska fackföreningar och vänsterorganisationer som motsätter sig kriget.
- Inget samarbete med imperialistiska stormakter varken där eller här.
- Avbryt allt svenskt militärt samarbete med Nato och all vapenexport till Turkiet – inte en krona till Erdoğan's krig.
- Allt stöd till den kurdiska kampen för rätten till nationellt självbestämmande, liksom för allas demokratiska rättigheter och kvinnors frigörelse.
- Ned med Erdoğan's och alla regionens förtryckarregimer – kämpa för en frivillig, demokratisk och socialistisk federation av alla förtryckta folk i Levanten och hela Mellanöstern.

Proletären

Dags att lämna Syrien åt det syriska folket

Patrick Paulov

Proletären 14/10 2019

Turkiets blodiga invasion måste stoppas snarast möjligt. Dessutom måste all illegal utländsk närvaro i Syrien, och annan illegal inblandning i konflikten, få ett slut.

USA:s vändning och Turkiets efterföljande invasion av nordöstra Syrien kom plötsligt. Efter ett telefonsamtal ”övergav” Donald Trump sina kurdiska vänner i Syriens demokratiska styrkor (SDF) och lämnade fältet fritt för Natolandet Turkiets bombplan och den syriska oppositionens jihadistkrigare. Det uttalade målet är att försvaga SDF, som Turkiet anser vara terrorister, och att omvandla gränsområdet till en ockuperad ”säkerhetszon”.

Så drabbas invånarna i nordöstra Syrien ännu en gång av död, förödelse och massflykt. 2014 var det Islamiska staten (IS) som stod för härjningarna. 2019 är det Recep Tayyip Erdogan som bryter freden och invaderar grannlandet, vilket enligt folkrätten är en krigsförbrytelse.

Det är inte första gången Turkiet invaderar Syrien. I januari 2018 gick turkiska styrkor in i staden Afrin i nordvästra Syrien och fördrev 167.000 människor. Afrinområdet ockuperas fortfarande av Turkiet.

Faktum är att Erdogan fört samma politik sedan 2011. Det är på turkiskt territorium som de syriska ”rebellerna” haft sina baser. Det är från turkisk mark de utgått när de dödat, härjat och ockuperat områden i norra Syrien. Och det är via Turkiet som IS, Jabhat al-Nusra och övriga grupper fått sitt tillflöde av utländska jihadistkrigare.

Men under många år framställdes ”rebellerna” som frihetskämpar, och deras övergrepp mot den syriska civilbefolkningen ledde inte alls till de protester som vi nu ser.

Även om USA:s vändning kom plötsligt var det ingen större överraskning.

När undertecknad i juni 2017 intervjuade Sinem Muhammed, Europarepresentant för den kurddominerade administrationen i nordöstra Syrien, ställdes frågan om SDF:s och det syrisk-kurdiska partiets PYD:s samarbete med USA. Varför förlita sig på den supermakt som fört så mycket död och förödelse till Mellanöstern? Varför förlita sig på den stat som bär stor skuld till al-Qaida- och IS-terrorismens framväxt?

Sinem Muhammed erkände att USA har egna intressen i Syrien. Men hon försäkrade att SDF inte tänker låta sig utnyttjas av någon, och att det är folket som tjänar mest på samarbetet med USA mot IS-terrorismen.

Redan då konstaterade Proletären att det var en naiv inställning:

”USA har aldrig agerat för att hjälpa förtryckta folk eller bygga demokrati, även om sådana skäl ofta anförs vid illegala invasionskrig och försök till regimskifte.

Att USA framställer sig som Syrienkurdernas bästa vän handlar om att det för stunden gynnar dess intressen [i kampen mot Syriens regering]. Men det som gäller idag behöver inte gälla imorgon, om de kurdiska ambitionerna hamnar i motsättning till USA:s ekonomiska och maktpolitiska strävanden.

Det USA gör i Syrien liknar en klassisk imperialistisk taktik. Att härska genom att söndra, att stödja etniska och religiösa minoriteter för att splittra länder och vinna inflytande, med möjlighet att när som helst kunna byta allierade utifrån vad som bäst gynnar de egna intressena.”

Tyvärr lät sig SDF och PYD utnyttjas av västmakterna i regimskifteskriget. Nordöstra Syrien med alla dess olje- och gasfält förvandlades till en no go-zon för den syriska armén och försvagade den syriska regeringens kamp mot terrorismen.

Enligt de senaste uttalandena kommer USA inom kort ta hem alla soldater från nordöstra Syrien. Vi har hört det förut, men förhoppningsvis kommer det att genomföras denna gång.

USA:s påbörjade tillbakadragande har lett till ett glädjande och nödvändigt närmande mellan det kurdiska ledarskapet och Bashar al-Assads sekulära regering. Att kurderna vänder sig till Damaskus för att söka enighet mot de utlandsstödda väpnade extremisterna och terrorstaten Turkiet är en framgång för Syrien och dess folk.

På söndagskvällen meddelades det att Syriens armé i samråd med den kurdiska administrationen gått in i den nordöstra delen av landet. Att stoppa Turkiets offensiv är den för stunden viktigaste uppgiften – för att rädda liv, undvika en ny humanitär katastrof och hindra att fler IS-terrorister flyr fånglägren.

Turkiet måste precis som USA lämna Syrien. I förverkligandet av detta lär Rysslands diplomatiska arbete och militära styrka spela en viktig roll.

Sett i ett större perspektiv handlar det inte bara om Turkiet och USA. Alla länder som illegalt har militär närvaro på syriskt territorium, som illegalt bombat Syrien i den internationella koalitionen skepnad, eller som illegalt stöder väpnade grupper, måste lämna Syrien och dess krigsdrabbade folk i fred.

Det handlar i grunden om att följa de principer som FN:s säkerhetsråd slagit fast i flera resolutioner om Syrien. Omvärlden måste respektera Syriens suveränitet, oberoende, enhet och territoriella integritet. Och det är endast det syriska folket som har rätten att avgöra Syriens framtid.

Om alla de stater som i åtta års tid eldat under kriget håller sig borta, så öppnas möjligheter för att hitta en långsiktig och hållbar fredslösning för hela Syrien.

Då öppnas möjligheter för att regeringen, den fredliga interna oppositionen och representanter för kurderna, och de många andra minoritetsgrupper som finns i nordost och i övriga landet, tillsammans ska hitta en fredlig väg framåt för återuppbyggnad och fortsatta politiska reformer.